

Veto

STUDENTENWEEKBLAD VAN DE LEUVESE OVERKOEPELENDE KRINGORGANISATIE - JAARGANG 17, 1990-1991, NUMMER 28, MAANDAG 6 MEI 1991

Het vervolg van onze

'Dag Allemaal- story'

Leperd misbruikte VTK-struktuur

Vorige week schreven wij over de eskapades van Philippe Hespel in verband met de kringverkiezingen bij VTK. Het artikel (*Het verhaal van een carrièremaker*, over een lolploeg met Hespel als motor, die voor honderduizenden aan sponsorgelden inde, waarvan de bestemming nog steeds onduidelijk is) heeft nogal wat reacties losgeweekt. Bij de studenten Toegestapete Wetenschappen doen nu allerlei geruchten de ronde. Ondertussen hebben wij ook contact gehad met VTK-preses Nicolas Tjandramaga (Casio) en met Jan De Groof, de preseskandidaat van de ploeg Ten to go. Hun versie - vorige week waren zij niet voor commentaar bereikbaar - werpt een ander licht op de gebeurtenissen.

Vooraf over inkomsten en uitgaven van de ploeg Ten to go lopen de meningen van Tjandramaga en De Groof enerzijds en Hespel anderzijds, nogal uiteen. Maar ook de betrokkenheid van De Groof zelf bij de hele onsmakelijke affaire komt in een ander daglicht te staan.

Casio: "Ten to go heeft nooit het plan gehad om ernstig mee te dingen in de verkiezingen. De ploeg is altijd al een konstruktie geweest van één man om op een snelle manier aan veel geld te komen. Hespel heeft een jaar met ons meederaad, hij kent onze kanalen. De sympathie die er bij bedrijven heerst voor VTK heeft hij misbruikt voor eigen gewin." De beheerder van VTK houdt er dezelfde mening op na: "Hespel beschikt over informatie uit campagnesmappen van andere verkiezingsjaren. Hij wil ze niet teruggeven."

Generous

Casio stelt dat Jan De Groof niet is begonnen met het zoeken van kandidaten voor zijn ploeg. "Hij wou gewoon meedoen met Philippe op voorwaarde dat hij er niet te veel tijd moest insteken. Een aantal van zijn vrienden hebben ook meededaan voor het plezier. Hespel heeft al die mensen *erin geluisd*. Hij heeft hen voorgoedhouden dat ze veel geld gingen uitgeven, dat ze gewoon als lolploeg aan de verkiezingen zouden deelnemen."

Hespel zelf beweerde vorige week dat hij 'medezeggenschap' wilde hebben over het sponsorgeld. De waarheid is echter volgens Casio dat 'preseskandidaat' Jan De Groof nooit controle had over het geld dat Hespel heeft bijgebracht: "Hij wou het aan de studenten geven tijdens de verkiezingsweek, onder welke vorm dan ook."

Om te weten wat er dan uiteindelijk wel met het geld gebeurd is, zetten Jan De Groof en Casio voor ons enkele dingen op een rijtje. Jan De Groof raamt de inkomsten van Hespel op ongeveer 320.000 frank, voornamelijk afkomstig van adverteerders. Hespel wilde vorige week niet kwijt hoeveel frank per pagina hij kreeg voor de advertenties in de extra-editie van De Standaard die naar aanleiding van de verkiezingen werd verspreid. Wij schatten het totale sponsorbetrag toen op minstens 200.000 frank. Casio: "Ik kan u verzekeren dat het bedrag dat Ten to go via sponsoring geïnkasseerd heeft een stuk hoger ligt dan 200.000 frank." Het blijkt te gaan om 68.000 frank per pagina. Aangezien ploeg Ten to go in zijn extra-editie vier pagina's reclame had staan, kunnen de inkomsten uit reclame op ongeveer 270.000 frank geraamd worden.

Bij deze reclame-inkomsten moet men nog 35.000 frank optellen die de ploeg overhield aan de avond met

vervolg op p.3 ▶

De tijden veranderen. Vroeger rende het academische wereldje met een boog rond alles wat ook maar een beetje naar sensatie rook. Het voorbeeld van de VUB-rector werkt echter aanstekelijk: tegenwoordig mag er gerust rook zijn waar er vuur is. We weten dat we een open deur intrappen als we zeggen dat Veto daar gretig op inspeelt: met onze explosieve bijdrage over de zaak Hespel (p.1) zijn we echt niet aan onze proefrit toe.

Ook onze bijdrage over het proces van totaalweigeraar Peter Claes (p.6) ruikt een beetje aangebrand, we weten het. We hebben daar eerlijk gezegd geen enkel gewetensbezwaar tegen. We zijn trouwens van plan in de toekomst ook assisenprocessen te coveren. Leuven moet volgens ons niet zo bloedserius blijven (p.2). En klikt het niet dan botst het maar.

Och, niet dat wij alles zomaar willen opblazen, maar een beetje de vlam in de pan steken mag toch wel. Het is bijvoorbeeld niet omdat men in een Brussels klein kasteeltje (p.4) woont, dat men een misdadiger is, maar als we dan al wat witte- (gewassen in dash) boordkriminaliteit aantreffen, dan gaan we het ook niet als vermoord zwijgen. Alhoewel we beseffen dat we zo wel eens onzacht tegen een muur kunnen belanden.

Daar is dan niets aan te doen. Maar intussen zullen we toch heel wat doelpotten geopend, smeulende brandjes versneld, en wat met de toga der liefde bedekt was, blootgesteld hebben. En dat allemaal op kosten van de adverteerders (p.2,3,5,7) en met subsidies natuurlijk (de rest). Jaja, we zijn uitgekookte jongens (allemaal). En moordgrieten (de rest).

"Op het commissariaat-generaal is er momenteel een achterstand van 15.000 dossiers." (foto Wim Peeters)

Waar blijft het Belgische vluchtelingenbeleid?

Klein Kasteeltje heeft veel meer centen nodig

Het vluchtelingenprobleem in België haalde vorige donderdag nog maar eens de nationale pers. Aanleiding was de bezetting van het Klein Kasteeltje, het bekendste opvangcentrum in België, door de meer dan 500 bewoners. Tijdens hun actie stelden ze de leefomstandigheden in het *chateau* aan de kaak en kloegen ze over het ontbreken van een vluchtelingenbeleid in België. Ondanks de aan het personeel opgelegde zwijgplicht en het verbod om de pers te ontvangen, had Studenten Tegen Racisme (STeR) voor veto een *anoniem* interview met een personeelslid van de Sociale Dienst. Het personeel vraagt al vier jaar meer middelen voor de opvang van vluchtelingen. Er zijn slechts 13 sociaal assistenten, één (1) man staat in voor het onderhoud van het hele gebouw en recent moesten de vluchtelingen het zelfs vier dagen zonder geneeskundige hulp stellen omdat de twee dokters ziek waren.

inhaalbeweging, omdat de mensen die de ondervraging moeten doen eerst een opleiding van twee jaar krijgen."

Veto: Bestaat er dan geen andere mogelijkheid om die erkenningsprocedure drastisch te verkorten?

"Men is daar mee bezig. Momenteel is er een wetsvoorstel ingediend om die procedure te verkorten. Wij zijn er echter niet gelukkig mee aangezien het grosso modo neerkomt op het uitschakelen van een aantal mogelijkheden voor de vluchtelingen om beroep aan te tekenen tegen de beslissing in de eerste fase van de procedure, het zogenaamde ontvankelijkheidsonderzoek."

Veto: Kunnen jullie met de huidige procedure, in acht genomen dat ze te lang duurt, wel vrede nemen?

"Nee, het gebeurt dat mensen die wel degelijk politiek vluchteling zijn, uitgezeten worden als economisch vluchteling. Ik heb zo mijn twijfels bij de interviews die gebeuren op justitie."

Veto: Zitten er tussen de kandidaat politieke vluchtelingen mensen waarvan jullie zelf weten dat het economische vluchtelingen zijn?

"Ja, er zijn immers een aantal vluchtelingen die naar België komen uit landen waar de economie in een desastreuze situatie verkeert. Zij lopen rond met het idee om hier een aantal jaren geld te verdienen, en hebben zeker niet de bedoeling om hier definitief te blijven. Deze mensen worden echter automatisch naar het statuut van politiek vluchteling gedreven, aangezien er in België een immigratiestop is sinds 1974. Het probleem situeert zich bijgevolg in het gebrek aan migrantenbeleid. Indien er een degelijk migratiebeleid zou bestaan waarbij het bijvoorbeeld mogelijk is voor buitenlanders om gedurende één of twee jaar in België te komen werken en daarna terug te gaan, dan zouden velen niet het statuut van politiek vluchteling aanvragen, maar gebruik maken van die immigratieprocedure. Nu is de enige mogelijkheid om politiek vluchteling te worden, en de huidige

vervolg op p.4 ▶

Veto: Het personeelsgebrek in het Klein Kasteeltje sleept al jaren aan. Waarom werd dit nog niet afdoende aangepakt?

"Politieke vluchtelingen hebben op politiek vlak helemaal geen belang. Politiekers die zich toch voor die zaken willen inzetten, werken in alle stilte uit vrees voor consequenties bij de komende verkiezingen. Zo werd niet publiek gemaakt dat het Rode Kruis enkele maanden geleden duizend bedden voor vluchtelingen heeft mogen bijplaatsen, omdat de bewoners van de gemeenten waar die bedden komen meestal gekant zijn tegen die inrichtingen. Twee weken geleden zijn er vanwege de grote vraag trouwens nog 800 bijkomende bedden goedgekeurd. Uiteindelijk is het aanbod dat het Klein Kasteeltje biedt dus wel heel erg beperkt. Nu is het wel zo dat de meeste asielzoekers (dat zijn er zo'n veertien duizend per jaar, *nvdr*) bij justitie passeren, maar niet langs het Klein Kasteeltje komen. Zij gaan logeren bij vrienden of familieleden. Daarenboven is niet iedere vluchteling op de hoogte van de kans op voorlopige huisvesting die hen geboden wordt in het Klein Kasteeltje."

Veto: Vindt U het toekennen van die bedden voor het Rode Kruis een positieve zaak?

"De laatste tijd is de vraag naar opvang voor de politieke vluchtelingen enorm gestegen omdat de procedure voor de aanvraag van het statuut van 'politiek vluchteling' enorm lang duurt. De ko-

mende jaren zal het trouwens heel moeilijk zijn omdat er geen vooruitgang komt op vlak van verkorting van die procedure. Daarom zijn die extra bedden voor het Rode Kruis broodnodig. Die 1800 extra bedden zijn echter nog verre van voldoende, want indien we nu alle vluchtelingen eerste hulp zouden willen geven hebben we minstens 3500 bedden nodig."

Veto: Waar situeert zich die enorme achterstand in het verwerken van de aanvragen voor het statuut?

"De laatste maanden zijn ook op justitie de wachtlijsten serieus langer geworden, maar het is vooral ter hoogte van het commissariaat-generaal, wanneer de kandidaat politiek vluchtelingen onderzocht worden, dat de wachtlijsten zich situeren. Momenteel werken op dat commissariaat een vijftiental vaste krachten. Degenen die nu aangeworven worden, zijn er op tijdelijke basis. Bovendien is het statuut van deze mensen zeker niet interessant. Het zijn immers vooral advocaten die aangeworven moeten worden, en die stellen wel wat eisen kwa arbeidsvoorwaarden. Ze zijn zeker niet zo gelukkig zijn met een contractuele betrekking."

"Op het commissariaat-generaal is er hierdoor een achterstand van 15.000 dossiers. Ik zie trouwens niet in hoe men er de eerste jaren zou in kunnen slagen om de procedure te verkorten. Zelfs een verdubbeling van het aantal personeelsleden zou niet direkt resulteren in een

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ±1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Inhoud

Na uitgebreide lezing van al de Veto-artikels aangaande de verschillende kringverkiezingen, kom ik tot de volgende konstatatie. Het vrouwelijke geslacht schijnt dan eindelijk toch haar plaats in de verschillende functies op te eisen. Van een grotere belangstelling voor inhoudelijke thema's valt echter weinig te bespeuren en dit geldt niet alleen voor de zogenaamde vrouwenploegen, maar schijnt veel meer een algemene tendens te zijn doorheen de ganse Leuvense kringverkiezingen. Hopelijk schat ik de ganse situatie verkeerd in en kan ook Loko volgend jaar rekenen op

een massa entoesiastelingen die zich onbaatzuchtig willen buigen over allerhande complexe sociale en onderwijskundige problemen. De verkozenen alvast gefeliciteerd met hun verkiezing.

Aan Ekonomika wou ik nog even dit kwijt. Eindelijk is men er dan toch in geslaagd de spiraal van alsmat groter wordende monstercampagnes te stoppen en om te buigen in een bescheidener (zij het weliswaar nog altijd veel te grote) kiescampagne. De soberder campagne van Animo schijnt dan toch te bevestigen dat zelfs de ekonomiestudent kan gepaaid worden met 'minder'. Een stap in de goede richting.

Luc Christiaensen

PSYCHOLOGIE BRENGT GESMAAKT MUZIEKOPTREDEN LIEFDE MAG, JEANSBROEK NIET

Joris - Vorige week woensdag, op de dag van het Feest van de Arbeid, concerteerden de studenten en studentinnen van de fakulteit Psychologie in het cultureel centrum 'Minnepoort'. Het concert, dat begon om 20.00 u heette een 'aperitiefconcert' omdat erna champagne werd geschonken. Dat vele studenten in Leuven houden van klassieke muziek, en dat niet alleen popconcerten in Leuven op een grote belangstelling vanwege studenten kunnen rekenen, werd treffend duidelijk. De zaal zat vol. Ook de dekaan en een aantal professoren toonden zich nieuwsgierig naar de verborgen muzikale talenten van hun studenten.

Het programma bestond uit een zestal stukjes, gaande van de vroegere barok tot moderne hedendaagse, en zelfs experimentele muziek. Hoewel de zenuwen vooral in het begin duidelijk merkbaar waren, voerden enkele studenten op een bijna professionele manier hun stuk uit. Hoogtepunt op technisch vlak was misschien wel het zeer moeilijke en bijna foutloos gezachte 'Duo voor dwarsfluit' van C. Arrien, gespeeld door Annette Brits en Hilde Ghyoot. Dan was het 'Symfonisch gedicht voor honderd metronomen' van Ligeti wel wat gemakkelijker. In dit stuk bracht de kompositie de relatie tussen uitvoerder en luisteraar aan het wankelen. Twee studenten (uitvoerders?) kwamen aandraven met een tafel, waarop een vijftiental metronomen stonden - spijtig genoeg hadden ze er geen honderd

kunnen vinden. Deze toestelletjes werden aan het tikken gezet en de uitvoerders terug naar af. Het publiek toonde door een beetje zenuwachtig gelach en geklap duidelijk zijn verwarring over de ongewone akt. En ook al deden de metronomen hun best, ze werden vroegtijdig gestopt; het concert had nog andere dingen te bieden.

Piano, gitaar, viool en vooral dwarsfluit zijn zonder twijfel typische psychologie-instrumenten, merkte een uitvoerder op. In vijftien van de zestien voorgebrachte stukken traden uitsluitend genoemde instrumenten aan. Twee pianisten uit eerste kan lieten zich van hun kreetfijste kant kennen met eigen composities. Griet Van Vaerenbergh speelde een kort, eenvoudig melodietje voor haar vriend. Zonder titel, omdat ze 'Joris' onbeschrijflijk vond. Om eerlijk te zijn: het was aandoenlijk.

Steven Heyselberghs componeerde de finale van de avond. Het was een soort totaalpektakel met voordracht van eigen gedichten (geïnspireerd geschreven door Steven op 't Roodt en Karel Joo) die doorheen de pianopartij werden gegeven, en een beperkte zangpartij. Naast de spelers van de traditionele vier instrumenten maakten ook een celliste en een gongspeler zich verdienstelijk. Bij deze 'Finale' lag de nadruk nogal op de piano en was het wel duidelijk dat de kompositie vaak naar Philip Glass had geleisterd. Maar we kunnen het ook verkeerd voor hebben. De teksten werden afwisselend voorgedragen. De ene serie had het stervensproces van een kankerpatiënt tot onderwerp, de andere de frustratie van een puistlijder. Maar beide thema's convergeerden uiteindelijk in de erkenning van eenzelfde werkelijkheid. Of zo iets.

Presentator prof. Van Avermaet bracht af en toe een bescheiden humoristische noot in het spektakel, dat in zijn geheel een ongedwongen sfeer uitstraalde. Toch kloeg een enkele deelnemer na afloop dat hij geen jeansbroek mocht aantrekken voor de uitvoering. Hij had dan maar een broek aangetrokken die van ver leek op een jeans. Toen de laatste klanken nog maar net voorbij waren, op het moment dat de deelnemers werkelijk overstelpt werden met witte rozen, wees de presentator al haast naar het volgende aperitiefconcert. Dan zullen de studenten die de vorige twee edities hebben (mee)gemaakt er waarschijnlijk niet meer bij zijn.

Omdat ze dat zo droevig vonden, en ook om de succesvolle voorstelling te vieren, wilden enkele aanwezigen de toegangsprijs (150 frank) recupereren met de in de foyer geschonken champagne. Daarvoor moesten ze naar verluidd wel vijf flessen ledigen. (DB)

**VETO zoekt voor haar laatste nummers en voor
volgend jaar bijdehandse jongelui die vol
overgave van lijf en leden willen (leren) zetten,
fotograferen, schrijven, lay-outen en/of tekenen.**

**Waa eens binnen in onze ateliers ('s Meiers-
straat 5) en heel nieuwe horizons zullen zich
voor je ogen ontplooiën.**

LBK-VERKIEZING VERLOOPT RUSTIG LEUVEN BLIJFT BLOEDSERIEUS

Heverlee - De verkiezingen bij de landbouwing, met haar duizend leden toch niet een van de kleinsten, gebeuren individueel. Er wordt niet met vaten gesmeten, campagne is traditioneel een vies woord en de kandidaten worden dan ook beoordeeld op wat ze te vertellen hebben op de verkiezingsavond. Ze kunnen zich niet verschuilen in een ploeg en moeten bijgevolg persoonlijk hun motivatie en capaciteiten toelichten. Gewoonlijk zijn er maar een of twee kandidaten per functie en dikwijls moeten er nog een handvol kandidaten gevonden worden op de verkiezingsavond zelf. Dit jaar was het niet anders.

Kwade tongen beweren dat verkozenen die elkaar van haar noch pluim kennen, onmogelijk tot een vlote kringwerking kunnen komen. Dit argument houdt geen steek. Een planningsweekend in september heeft al meermalen zijn nut bewezen en een kring die meer dan 150 aktiviteiten per jaar organiseert kan men moeilijk een stroeve werking verwijten. Ook de verkiezing van een heterogene groep kandidaten levert traditioneel weinig problemen op. De Landbouwing werkt met een presidium of dagelijks bestuur en werkgroepen. De werkgroepen worden statutair verkozen bij handgeklap, voor de presidiumfuncties moet er gestemd worden.

162 kiesgerechtigden (het kworum van 10% wordt elk jaar maar nipt gehaald) waren getuige van een gezapige 2 mei-avond in auditorium De Molen. Geen reletjes tussen kandidaten dit jaar en (weeral) geen nijdig kritiek op de werking van het uitdrend presidium. Pieter Verboven, niet voor niets de beste gitarist van het laatste songfestival, zorgde voor enkele zeer gesmaakte muzikale intermezzo's. Boerekotters houden het blijkbaar graag gezellig.

In de lijn van de verwachtingen was het hoofdstuk werkgroepen snel afgehandeld. De meeste kandidaten beloofden de prestaties van hun voorgangers te evenaren. Op te merken valt dat de jubileumeditie van het Songfestival volgend jaar waarschijnlijk opnieuw in een zaal zal plaatsvinden, wellicht met de bedoeling het financieel risico in te perken.

Een oud zeer is de desinteresse voor de eksterne werking van de kring. Opvallend daar de Landbouwing toch altijd zeer actief is binnen Loko. Voor Sportraad, Kringraad en Sociale Raad moest tot de verkiezingsavond gewacht worden op kandidaten. Positief is dan weer dat deze raden eindelijk wat meer vrouwelijke inbreng kunnen verwelkomen.

Alle kandidaten die geen tegenstander hadden voor een functie, haalden minstens 90% van de stemmen, de sekretaris zelfs 98%. Ook voor de presesverkiezing, die aanvankelijk beschouwd werd als een titanenrijd, was er maar één stemronde nodig om een afgetekende winnaar uit de bus te laten komen. Beide kandidaten kregen tien minuten de tijd om hun capaciteiten te bewijzen. De boerekotters mogen zich volgend jaar verwachten aan een soliede samenwerking en een direkter contact tussen de jaarpresidia en de werkgroepen enerzijds en het dagelijks bestuur anderzijds. Tevens zullen de grote activiteiten, waaronder Leuven Bloedserieus, behouden blijven en de kleinere meer in het voetlicht gezet worden. Wim Steegmans, Limburger en volgend jaar laatstejaarsstudent, haalde het na een begeesterende toespraak overtuigend met 64% van de stemmen. De kracht van het woord, zullen we maar zeggen. (GVDB)

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
(016/22.44.38)

Jaargang 17
nr. 28
6 mei 1991

Ver. uitg. Stef Wauters,
's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofdredactie: **Koen Hendrickx**
Redaktiesekretaris: **Stef Wauters**
Redactie:
Dirk Boeckx, Pieter De Gryse,
Hielke Grootendorst, Walter Pauli,
Ria Vandermaesen
Doka: **Wim Peeters**
Tekeningen: **Arnulph en Nix**
Lay-out en vormgeving:
Dirk Boeckx, Pieter De Gryse,
Krista De Mey, Koen Hendrickx,
Huib Huyse, Walter Pauli,
Wim Peeters, Jan Van der Linden,
Stef Wauters, Ria Vandermaesen
Medewerkers:
Jan Bosteels, Filip De Keukeleere,
Leen Eelen, Huib Huyse,
Anja Smisdom, Ronny Tienen,
Pieter Vandekerckhove, Geert
Van den Brande
Eindredactie: **Koen Hendrickx**

Zetwerk en publiciteit
Afaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij **Rotatyp Brussel**
Oplage **9000 eksemplaren**
ISSN-nummer **0773-5162**
Abonnementen
Studenten: **250 fr.;**
niet-studenten: **300 fr.;** steun
vanaf **600 fr.;** over te schrijven op
rek. nr. **001-0959719-77**
Agenda en Ad Valvas
ten laatste vrijdag voor verschijnen
om **18.00 uur** op het
redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om **15.00 u**

**STUDENTEN!
BLOKKEN kunnen
we niet in jullie plaats...
je typewerk verzorgen
wel!**

Gebruik je tijd wel en geef uit
handen wat kan:
thesis, seminariewerk, papier...
Wij doen dit snel, goedkoop
en vakkundig!
Vreemde talen en tekens,
formules en tabellen...
alles kan... en met ervaring.
't Is ook vlakbij: tegenover
ALMA II.

UNIVER cv

Edward Van Evenstraat 3
3000 LEUVEN
☎ 016/23.86.43

(adver)

Sneetje hesp en kaviaar

← vervolg van p.1

Jean-Pierre Van Rossem in februari. De inkomsten uit toegangsgelden bedroegen toen 70.000 frank. Van Rossem zelf vroeg er 25.000 en de organisatie van de avond kostte 10.000 frank. De Groof: "Nu zegt Hespel dat de winst van die gespreksavond niet voor de ploeg was, dat het geld hem alleen toekomt. Ik heb er nochtans ook mijn tijd ingestoken, ik heb er ook de hele dag voor rondgeregend. En de aula was trouwens gehuurd op naam van Ten to go."

Moeten er ook nog bijgerekend worden: vaten ter waarde van ongeveer 15.000 frank, die Hespel nu in het zwart aan het verkopen is, aldus De Groof, die beweert hiervan getuigen te hebben. De vaten, waarvan hij er enkele weggegeven heeft, zou Hespel als natura-sponsoring gekregen hebben. Casio somt de onkosten op: 40.000 frank aan De Standaard (de andere helft betaalde ploeg Danie Dawel), ongeveer 20.000 frank aan telefoonkosten. Als je die kosten aftrekt van zijn inkomsten, dan heb je volgens Casio het bedrag dat Hespel in feite overhoudt. Dat is meer dan de 30.000 waarvan Hespel zelf gewag maakte.

Aan Jan De Groof zei Philippe Hespel dat er bij zijn telefoonkosten nog 20.000 frank konden bijkomen. De Groof vindt die telefoonkosten trouwens schromelijk overdreven. Hespel zou volgens hem verschillende keren naar Taiwan gebeld hebben - hij wou een reis organiseren naar Taiwan - wat zijn hoge rekeningen zou verklaren. Hespel heeft veel beloofd, onder andere de 400 sweaters, die hij naar zijn zeggen aan 50 frank het stuk kon krijgen. Die sweaters zijn een van de vele onduidelijke kanten van de zaak. Casio: "De 25 eerste sweaters kosten volgens ons 8000 frank, een bedrag dat Hespel zelf ook verschillende keren heeft genoemd." De Groof: "Nu komt hij af met een rekening van 44.000 frank. Voor die vierhonderd sweaters beweert hij al een serieuus voorschot betaald te hebben. Maar ze zijn nog altijd niet aangekomen."

Verder zijn er nog een aantal relatief kleine bedragen die zowel door Hespel als door De Groof worden genoemd: de spaghettivand, het logo van de ploeg, kopieën, postzegels, enzovoort. In totaal belopen die uitgaven ongeveer 35.000 frank. De Groof: "Dan komt hij

nog af met een rekening van zijn (in december gekochte) faxkaart van 23.000 en van zijn printer van 28.000 frank." Het geheel is volgens Hespel moeilijk te berekenen, omdat er nog zoveel open rekeningen zijn, zoals die van de telefoon.

Elastiekbengelen

Tijdens de kampagne kwam er niet veel in huis van campagne voeren, tenminste niet in verhouding tot het beschikbare geld. Casio: "Hespel had VTK vrijgemaakt dat hij al het geld ging uitgeven in de verkiezingsweek. Hij zei dat hij benji's ging laten komen. En hij heeft aan De Groof nog meer dingen beloofd." De beheerder van VTK: "Dat is ook de reden waarom wij hem niet vooraf hebben uitgesloten: we dachten, we pakken hem zodanig aan dat hij zeker niet kan winnen, maar dat hij nog wel zijn geld kan opmaken, wat eigenlijk toch de bedoeling was."

De Groof: "Wat in Heverlee tijdens de verkiezingsweek nog gebeurt is, is ons werk. Hespel heeft zich nauwelijks laten zien. Het benji-springen ging 's maandags niet door, en toen zijn twee mensen van onze ploeg gewoon aan Hespel vaten gaan vragen. Die kregen we niet, want Hespel vond dat weggesmeten geld. Na veel bellen in het begin van de campagne week kregen we uiteindelijk toch 35.000 frank cash; daarbovenop beloofde Hespel 15.000 frank als de sweaters de volgende dag niet zouden aankomen. Toen bleek dat die er inderdaad niet waren, heeft Hespel een cheque van 15.000 frank gegeven op naam van Casio. Wat later zijn we naar de Generale Bank gegaan. Ondertussen had Hespel zijn geld van de rekening gehaald, zodat de cheque van 15.000 ongedekt was. Zo iets is misdagig."

Verwaterd

De Groof: "De zondag voor de stembusgang hebben we nog naar Hespel gebeld. We dreigden er mee naar de dekaan te stappen en actie te ondernemen als er 's anderendaags geen honderduizend op tafel lagen." De honderduizend kwamen er niet. "Maandagmiddag ben ik naar professor Van

Der Waeren gegaan om hem de zaak voor te leggen. Philippe is dan op het matje geroepen; hij heeft daar de zaak goedgepraat dat het niet meer mooi is. Hij gooid plots zijn rekeningen op tafel, ook van de sweaters. Ik ben er bijna zeker van dat hij die rekening van 44.000 frank van zijn vader, die in de tekstielsector zit, kan krijgen. Want drie, vier mensen kunnen getuigen dat hij vroeger 8000 frank vermoed heeft. Van Der Waeren heeft geantwoord dat ze het onderling moesten regelen."

Jan De Groof hoopt dat zulke praktijken in het vervolg vermeden kunnen worden. Anders ziet het er niet zo rooskleurig uit voor bepaalde aspecten van sponsoring. "De Standaard bijvoorbeeld wil nooit meer iets te maken hebben met presesverkiezingen. Van zodra ik de zaak doorhad, ben ik zelf naar Van Der Waeren gegaan en met Casio naar de dekaan." Het blijft voorlopig nog afwachten wat er met de overschot van het geld gaat gebeuren. Eerst moet immers duidelijk worden om hoeveel geld het nu eigenlijk gaat. Daarover wordt nog steeds geredetwist.

Dirk Boeckx
Huub Huysse

VTK, HESPEL EN DE SPONSORS

VTK is een grote kring. De bedragen waarmee gewerkt moet worden zijn dan ook navent. Zoals blijkt uit de affaire met 'Ten to go' kan dit feit samen met de grote interesse van sponsors voor VTK-activiteiten financiële waaierstanden opleveren. Vorige week suggereerde Veto echter in het artikel over Hespel dat VTK dit jaar met een put van 300.000 frank zou kampen. Dit werd verkeerdelijk uit het kiesdebat gekonkludeerd. De som was immers niet meer dan het verlies voor de post 'kleine k' (galabal en grote fuiven). Voor de totale werking kwam VTK, ondanks de aankoop van enkele computers en een kopieermachine, aan een positief eindbudget.

Het heersende zalenprobleem - alle grote kringen moeten buiten Leuven op zoek naar zalen voor hun grote fuiven - maakt het organiseren van megafuiven een financieel risicovolle bezigheid.

Bij VTK is men trouwens niet gelukkig met het geval Hespel. Hespel

schreef voor de sponsoring van 'Ten to go' vooral naar grote bedrijven. Dit was niet naar de zin van VTK, dat in het verkiezingsreglement een lijst van grote bedrijven opneemt die niet mogen aangeschreven worden voor sponsoring tijdens de verkiezingen. Daarmee wil VTK twee dingen vermijden. Enerzijds moeten de verkiezingsbudgetten enigszins binnen de perken blijven en anderzijds kan men die bedrijven houden als potentiële sponsors voor latere activiteiten. Nicolas Tjandramaga, de huidige preses van VTK: "Vanuit VTK staan wij vrijwel machteloos tegenover zulke situaties. Philippe Hespel speelt niet volgens onze regels en een uitsluiting van de verkiezingen was de zwaarste sanctie die wij konden opleggen. Juridisch gezien zijn de sponsorcontracten van Hespel dan ook helemaal in orde. De kennis en de contacten die hij (Hespel) vorig jaar via VTK heeft opgedaan, heeft hij simpelweg misbruikt om zichzelf te verrijken." (HH)

Gezocht: degelijk repetitielokaal

Leuvense Underground-scene in Arenkelder

De vele muziekbands die zich elk jaar weer klaarstomen voor de prekwalficaties van het Interfakultair Songfestival krijgen stevast af te rekenen met het nijpende tekort aan degelijke repetitielokalen. Een probleem waarmee iedereen die in Leuven aan muziek wil doen al gauw gekonfronteerd wordt. Koteigenaars zijn er niet snel toe bereid een kamer ook als repetitielokaal te laten gebruiken. Om voor de hand liggende redenen overigens: andere huurders zijn-vaak al evenmin gelukkig met een konstant repeterende hoboïst als buurman. Om aan het probleem te verhelpen, bogen dit jaar een aantal mensen van Kultuurraad zich over de kwestie.

Een goed repetitielokaal is meer dan zomaar een voldoende grote ruimte waar je regelmatig 'alles open maken' zonder anderen te storen. Het moet de infrastructuur bieden om mensen in optimale omstandigheden samen aan muziek te laten doen. Het dient bovendien als ontmoetingsplaats en moet dan ook een minimum aan comfort kunnen bieden: je moet er rustig samen naar muziek kunnen luisteren, praten en 'vakkliteratuur' doornemen. Tenslotte moet zo'n lokaal geschikt zijn om er instrumenten veilig op te bergen, en dus voldoen aan een aantal voorwaarden wat betreft temperatuur en vochtigheidsgraad. Het is haast onmogelijk geworden om in Leuven, dat zo al kampt met een aanzienlijk tekort op de kamermarkt, nog ruimte te vinden die aan al die voorwaarden kan voldoen.

Harmonie

Vorig jaar werd door de Leuvense Kultuurraad dan ook een werkgroep opgericht die zich met de problematiek zou inlaten. De werkgroep zou het probleem inkaderen in de globale problematiek van de muziekbeoefening als student aan de KUL. Het tekort aan repetitielokalen is immers niet de enige beperking waar veel kostudenten mee moeten leven: voor velen betekent Leuven het praktische einde van hun muziekopleiding. Vroeger werden er dan ook harmonielessen georganiseerd om aan die nood tegemoet te komen, een traditie waar vorig jaar opnieuw mee werd aangeknoopt. Toen gingen er harmonielessen door in een lokaal dat door de KUL ter beschikking werd gesteld, maar dat niet geschikt was als repetitielokaal. Dit jaar was er dan ook geen sprake meer van lessen, de muzikanten lieten het vorig jaar bij gebrek aan praktijk tenslotte afweten.

De werkgroep die op de laatste Algemene Vergadering van Kultuurraad van het vorige academiejaar werd opgericht, stelde zich dan ook tot doel een 'beleid' uit te stippen dat ook in begeleiding zou voorzien in de vorm van harmonielessen en workshops. Uit-

gangspunt was alleszins dat het vinden van lokalen daarbij de eerste voorwaarde was. Dat dat niet zelfsprekend is hebben de leden van de werkgroep ondervonden. Op de Leuvense privémarkt kreeg men nul op het rekwest, niet verwonderlijk voor wie de toestand op de Leuvense kamermarkt kent. Wel had men meer toeschietelijkheid verwacht van de Akademische overheid. In het Arenbergkollege staan immers verschillende kelderruimtes leeg, en er is een binnenplaats waar men eventueel zou kunnen optreden. Op die lokatie liet de werkgroep dan ook een begierig oog vallen.

Entoesiasme

In november werd er een aanvraag ingediend bij de Dienst Studentenvoorzittingen. De hoop om dit jaar onder

Stef Wauters

SMAKELIJKE WEEKEND-LECTUUR

We hebben 100 Vlaamse frietkranten getest. De top-10 vindt u in Arendonk, Brasschaat, Diest, Harelbeke, Hasselt, Izegem, Leuven, Middelkerke, Putte en Wetteren. Hier in alfabetische volgorde. De juiste volgorde, en dus ook de winnaar van de Gulzige Prosper, staat vandaag in Panorama/De Post. Plus: de keukengehei-

PANORAMA
DE POST

LEES EN BELEEF
WAT WIJ BELEVEN

(advertentie)

Malaise op Klein Kasteeltje

◀ vervolg van p.1

procedure moedigt hen daarbij aan. Zij zijn immers zeker dat ze door die aanspedende procedure twee of drie jaar in België kunnen blijven.»

Veto: Hoe zit het momenteel met het aantal vluchtelingen uit Oost-Europa? Kan men spreken van een overrompeling?

«Er zijn sinds kort inderdaad enorm veel Roemenen die naar België komen, en men kan terecht de vraag stellen in hoeverre dit nog politiek vluchtelingen zijn. Maar ook het aantal Nigerianen is verdubbeld. De erkenningspercenten daarvan zijn zeer laag. Vele Nigerianen komen immers naar hier om een aantal jaren geld te verdienen. Als je de waarde van het geld vergelijk kunnen ze na drie, vier jaar als rijken terugkeren. Veel van die mensen zijn dus geen politiek vluchtelingen en komen alleen naar hier uit economische overwegingen. Wanneer ze na een aantal jaar terug naar hun land van herkomst gaan, is het echter wel mogelijk dat ze problemen krijgen omdat ze het politiek asiel aangevraagd hebben. Want hier zitten ook een aantal mensen die bijvoorbeeld komen spioneren. Dat is gekend, maar je weet niet wie.»

«Het is ook zo dat de meeste gemeenten nu enkel Roemenen willen. Maar in het Klein Kasteeltje zijn het nog steeds voornamelijk zwarten, ongeveer 350 van de 500. Dit is zo omdat het Rode Kruis alleen Roemenen, blanken, wil. Ze geven hen de voorkeur omdat ze van Roemenen minder last verwachten.»

Passanten

Veto: Wat gebeurt er met de mensen die afgewezen worden tijdens de procedure?

«Die mensen krijgen van justitie een uitwijzingsbevel. Het wordt niet gekontrolleerd of ze werkelijk het land verlaten. Er is geen repatriëringsbeleid. Soms gebeurt het wel dat ze bij een roetinecontrole gevat worden en dat ze dan voor een periode in de gevangenis vliegen. Dat repatriëringsbeleid moet er dringende komen want het heeft geen zin om de mensen een bevel te geven dat ze het land binnen de vijf dagen moeten verlaten en dit niet te controleren. Daarnaast is een uitwijzingsbevel na een procedure van vijf jaar immoreel en onrealistisch. Die mensen zijn hier dan ingebracht en willen natuurlijk het land niet meer verlaten. Ons voorstel is daarom om de hele procedure voor maximum zes maanden te brengen, alle beroepsmogelijkheden inbegrepen, en zo tot een effectief uitwijzingsbeleid te komen.»

OCMW Leuven laat buitenlanders betalen voor uitkering

Proces als test-case

Het Leuvense OCMW staart zich tegenwoordig blind op wat men in de verslagen van de Leuvense Gemeenteraad een 'ekstreem hoog tekort' noemt. Over dat tekort doen cijfers de ronde die schommelen rond de 300 miljoen frank. Om iets aan die toestand te doen wordt getracht de uitgaven op alle mogelijke manieren te beheersen. Ook in het sociale zekerheidsstelsel dreigen de zwaksten, de groepen die het meest behoeftig zijn, en die de belangrijkste doelgroep van het OCMW zouden moeten zijn, daarvan het eerste slachtoffer te worden. Het Leuvense OCMW schrijft er in haar besparingsjiver niet voor terug de randjes van de wetgeving af te tasten.

Een van de strategieën die het Leuvense OCMW volgt om het tekort op haar begroting terug te dringen, is de beperking van de uitgaven aan politieke vluchtelingen. Het centrum gaat daarbij uit van de redenering dat niets hier er toe kan verplichten het bestaansminimum uit te keren aan politieke vluchtelingen. Het OCMW moet er slechts op toezien dat in het minimale levensonderhoud van de vluchtelingen wordt voorzien. Om die reden werd afgestapt van een uitkering aan vluchtelingen als alleenstaanden. Politieke vluchtelingen kun-

Veto: Bij de spreiding van de politieke vluchtelingen wordt een beroep gedaan op het OCMW van alle Belgische gemeenten. Is dat een goed initiatief?

«Miet Smet beweerde onlangs dat haar spreidingsplan gelukt is. Tien jaar geleden zaten alle politiek vluchtelingen gekoncentreerd in een tiental grote steden in België. Nu zou iedere gemeente vluchtelingen moeten opnemen. Dit is ook zo in 450 gemeenten. Maar er zijn nog altijd gemeenten die absoluut geen politiek vluchtelingen in hun gemeente willen. En een burgemeester kan daar ook op blijven staan. Een vluchteling die een huis vindt, heeft het recht om zich te laten inschrijven in het vreemdelingenregister, en heeft het recht op OCMW-steun. Nu kan een gemeente dat weigeren. Als een vluchteling daartegen in beroep gaat zal hij dit zeker winnen. Maar die procedure duurt zes maanden en in die zes maanden ontvangt hij geen OCMW-steun en wordt hij niet ingeschreven en kan hij dus ook geen werk vinden. Hij kan dus niet overleven.»

Maaltijden

«Het OCMW is ook niet verplicht om een bestaansminimum uit te keren. Ze moeten voorzien in het noodzakelijke onderhoud van de vluchteling. Wat dat is staat niet uitgeschreven. Sommige gemeenten drijven het zelfs zo ver dat de vluchtelingen elke dag om een pakje eten moeten gaan.»

«Wij opteeden in eerste instantie over een spreiding van de vluchtelingen over meerdere kleinere centra. Maar dat brengt te hoge personeelskosten met zich mee. Misschien is het daarom toch ook beter om er nog eens 500 in Brussel onder te brengen.»

Veto: Hoe beoordelen jullie het Leuvense OCMW?

«De meeste OCMW-centra geven vluchtelingen wel steun. In Leuven weigert men echter om hen in te schrijven. Het OCMW geeft er bijvoorbeeld ook niet het bestaansminimum voor alleenstaanden (18.000 fr), maar wel dat voor samenwonenden (12.000 fr). Maar omdat vluchtelingen niet worden ingeschreven, kunnen ze niet gaan werken en moeten ze thuis blijven. Het OCMW steunt wel, maar je mag ook niet studeren. Het OCMW wil vermijden dat ze komen studeren op kosten van de gemeenschap. Het OCMW wil dat iemand die steun krijgt beschikbaar is voor de arbeidsmarkt.»

«Dat is een foutieve redenering, want de mensen kunnen beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt maar ze zijn niet eens ingeschreven in het vreemdelingenregis-

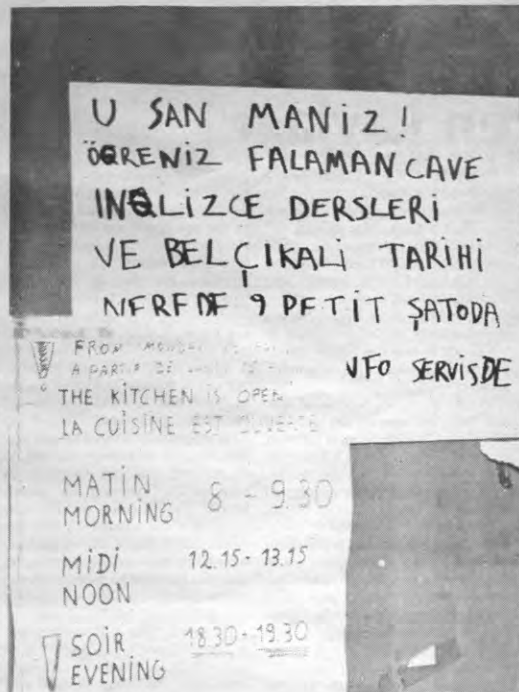
ter. Ze krijgen 12.000 frank en kunnen niet studeren en niet werken. De vluchtelingen van het Kasteeltje kunnen sinds kort wel een arbeidskaart krijgen zonder inschrijving. Elders zou dit ook mogelijk moeten worden maar wij kunnen hier iets meer druk uitoefenen. Wij kennen immers vanuit ons werk de mensen die hiervoor kunnen zorgen.»

Gaston

Veto: Welke problemen zien jullie nog vaak voorkomen bij politieke vluchtelingen?

«Het grootste probleem is dat ze geen geld hebben. Om huisvesting te zoeken, moeten ze de trein en de tram ook betalen. Om in beroep te gaan tegen de beslissing van justitie moet een aangetekende brief verstuurd worden. Dat kost 140 frank en er zijn vluchtelingen die dat geld niet hebben. Een Libanees telefontelefoon naar Libanon en kreeg te horen dat het leger een van zijn kinderen opgepakt heeft en eist dat hij terugkeert. Die man wil teruggaan, maar heeft 5000 frank nodig om de grenswachters om te kopen zodat ze hem zouden doorlaten. Zo zou hij uiteindelijk bij het leger kunnen geraken om zich daar over te geven. Alles hebben we afgebeeld, ook Amnesty. Toch heeft iemand dit nog uit eigen zak moeten betalen. Van deze Libanees hebben we trouwens na zijn vertrek niets meer vernomen.»

Romy Tielen
Pieter Vandekerckhove

«Economisch vluchtelingen worden automatisch naar het statuut van politiek vluchteling gedreven, aangezien er in België een immigratiestop is sinds 1974.»
(foto Wim Peeters)

DE ZWIJGENDE REVOLTE

De omstandigheden waarin het personeel moeten werken zijn verre van optimaal. De sociaal assistenten zijn bijvoorbeeld niet vast benoemd, waardoor hun toekomst onzeker is. Er zijn echter veranderingen op til. Zo werd beslist dat volgend jaar ongeveer de helft van de sociaal assistenten vast benoemd zullen worden. Tegen de verwachting in zijn ze niet zo gelukkig met deze beslissing. De kandidaten moeten immers deelnemen aan een eksamen van het vastweringssecretariaat. Zo'n eksamen werd dit jaar echter niet ingericht, waardoor alleen sociaal assistenten die enkele jaren terug deelgenomen hebben in aanmerking komen. Op die manier wordt de helft van het huidige personeel op straat gezet. Volgens onze geïnterviewde prober de direktie zich op die manier van het 'te revolterende' personeel te ontdoen. Over deze manier verliest men wel de meest bakwame en gemotiveerde sociaal assistenten maar dat zal hen een zorg zijn.

Begin vorig jaar kwam de Inspectie van Financiën in haar rapport RD/DL/90.281/15.35 tot de conclusie dat in het Klein Kasteeltje met tientallen miljoenen overheidsgeld werd gefraudeerd, met name door de directeur van het opvangcentrum, Noël Paelinck. Intussen werden ook door de pers al heel wat aantijgingen aan het adres van de directeur gemaakt. Onze

informant vindt het moeilijk hier iets over te zeggen. Personeel dat dergelijke wanpraktijken signaleert, wordt immers op het Klein Kasteeltje het bloed vanonder de nagels vandaan gepest. Alhoewel er wel degelijk misbruik gemaakt is door de directeur van zijn functie, wordt toch geopperd dat heel wat zaken in de pers opgeblazen zijn. «In elk geval is het minste dat men kan stellen dat onze direktie onbekwaam is. Directeur Paelinck werd immers van zijn job als technisch adjunct bij de RTT in deze topfunctie gearacheerd, iets wat wettelijk gezien niet kan.» Paelinck wil overigens weg uit zijn functie, maar kandidaten om hem op te volgen hebben zich nog niet aangemeld.

Een ander delicaat punt in het Klein Kasteeltje is het inschakelen van vrijwilligers. Dit blijkt ook voor onze informant niet zo vanzelfsprekend te zijn. «Wij moeten immers absoluut op hen kunnen rekenen. Vele vrijwilligers hebben echter moeite om steeds de gemaakte afspraken na te komen. We hebben wel een tijdje gewerkt met een Zairese vrijwilliger, maar ook dat was niet zo eenvoudig omdat onze vluchtelingen hem niet zomaar wilden accepteren. Wij hebben over het algemeen weinig problemen, maar de situatie verandert echter totaal wanneer men bijvoorbeeld een Zairees controle laat uitvoeren over een Nigeriaan. Door

de psychologische drempel was het niet mogelijk om onze Zairese vrijwilliger de kamers te laten controleren.» Daarbij komt nog dat vrijwilligers serieus ontmoedigd worden door de direktie. Mensen die werken met een vast traktaat moeten hun zwijpplicht respecteren en kunnen gemakkelijker gesantioneerd en onder druk gezet worden.

In het Klein Kasteeltje is Tim, een van de wetensbezwaaarden, gestart met taallesen. Deze kennen inmiddels een groot succes, waardoor er van de 500 vluchtelingen al meer dan 100 aan de cursussen deelnemen. Daarnaast komen er nog 600 vluchtelingen van buiten het Klein Kasteeltje naar deze lessen. Ze hopen op deze manier gemakkelijker bij het OCMW onderdak te verkrijgen. Tim vertrekt echter in juli. Daarom is de Sociale Dienst van het Klein Kasteeltje op zoek naar wetensbezwaaarden die deze taallesen willen verderzetten of willen werken in de Info-dienst (verenigingen rondleiden in het Klein Kasteeltje, artikels uittippen, etc.). Daarnaast zoekt de Kinderdienst ook verenigingen of een groep studenten die bereid zijn een groepje vluchtelingen-kinderen op woensdagmiddag of tijdens het weekend op te vangen. Geïnteresseerden kunnen altijd contact opnemen met StER (s Meiersstraat 5).
(RT/PVDK)

Staatssecretaris voor emancipatie Miet Smet werd over die toestand al bij herhaling door verschillende media gepinterleerd en gaf toe dat het hier om een haat in de wetgeving gaat. Die zou, zo verklaarde zij, binnen afzienbare tijd moeten worden rechtgezet.

Het Leuvense OCMW heeft daar alvast niet op gewacht, en besloot dat politieke vluchtelingen die een uitkering krijgen en bovendien met een studiebeurs van de Vlaamse Gemeenschap studeren, die beurs moeten afstaan in ruil voor hun uitkering. Wie weigert zijn studiebeurs af te staan, verliest het recht op een uitkering. Het is dus kiezen of delen: ofwel leeft men van zijn studiebeurs, ofwel betaalt men er zijn bestaansminimum mee.

Een Iraanse student die door deze maatregel getroffen dreigt te worden, laat het hier alvast bij. Gestuurd door de sociale dienst van de KUL, en met de rechtskundige bijstand van de

juridische dienst maakte hij de zaak aanhangig bij het Brusselse Hof van Beroep. Zijn zaak wordt een belangrijke test-case: veel vreemde - en Vlaamse - studenten verkeren immers in een gelijkwaardige situatie.

De franier, die drie jaar geleden in ons land aankam, bracht eerst een tijd in het Klein Kasteeltje door, en kwam al gauw in Leuven terecht om er zo snel mogelijk Nederlands te leren, en studies aan te vatten aan de KUL. De man heeft geen inkomens, tenzij het bestaansminimum dat hem door het OCMW wordt uitgekeerd, en vroeg dan ook bij het aanvaarden van zijn studies een beurs aan. Aangezien het bestaansminimum niet volstaat om er ook studies mee te financieren, kreeg hij een maximale studiebeurs toegewezen. Die wordt voor studenten die van elk inkomens verstoken zijn, vermeerderd met 30% tot een totaal bedrag van om en bij de 107.000 frank.

Ook dit jaar vroeg en kreeg de student de maksimumbeurs, aangezien hij vorig jaar geslaagd was. Nu eist het OCMW dat geld echter op, in ruil voor de uitkering van het bestaansminimum. Ook de KUL ziet gekukend in dat er zich een gevaarlijk precedent dreigt voor te doen, en heeft haar steun aangeboden aan de student die zijn zaak voor de rechter wil bepleiten. De uitspraak in deze kwestie, die over niet al te lange tijd wordt verwacht, zal immers bepalend zijn voor de houding van vele andere getroffen studenten. De politiek van het OCMW staat alszins haaks op het principe van de democratisering van het onderwijs, en maakt de toegang tot het hoger onderwijs voor de minst begoeden helemaal onmogelijk. Op die manier schiet een instelling die gericht is op de bestrijding van de kansarmoede, zijn eigen doelstelling schrijnend voorbij.

Stef Wauters

Het beste uit de kringbladen

Het Heverleese medialandschap

U leest waarschijnlijk geen kringbladen. U doet daar in een groot aantal gevallen goed aan, maar soms mist u ook wel pareltjes. Pareltjes van humor, pareltjes van boertigheid, pareltjes van flauwheid soms ook. Gelukkig knapt Veto het vuile werk dan op: het beste en het slechtste, maar bovenal: uit de kringbladen!

Leuense kringbladen weten onderhand wel hoe het gaat. Elke keer dat *Het beste uit de kringbladen* in Veto verschijnt kunnen we er slechts maximaal één goed vinden. De andere worden enigszins belachelijk gemaakt of door middel van handig gekozen citaten helemaal in hun hemd gezet. Ja, in de wereld der tijdschriften heersen de wetten van de jungle.

Om te beginnen is het duidelijk dat de meeste kringbladen vanwege hun naam alleen al op hoogelach worden onthaald in de jungle. Wat drijft mensen er bijvoorbeeld toe zo dikwijls een verkleinwoord te gebruiken? Het grootste probleem is dat verwijzingen naar zo'n titel meteen de indruk wekken dat er gesproken wordt over het wat achterlijke zoonje, een indruk die nog versterkt wordt als er gebruik gemaakt wordt van het woordje *ons* ('ons Merkatork is weer van zijne fiets gevallen'). Maar laten we eens verder kijken dan die tiels.

Floreat, het *Newtonneke* en het *Merkatorke* hebben op het eerste gezicht heel wat gemeen: stuk voor stuk zijn het kringbladen van Heverleese kringen (respektievelijk van de studenten Landbouw, Wis- en natuurkunde en Geologie). Ze worden alle drie gedrukt op dubbelgevouwen A4'tjes, en wat belangrijker is, ze worden gratis verspreid. Dat ze gratis zijn, is zonder meer een

lovenswaardig feit: kringbladen waarvoor betaald moet worden, maken toch geen spektakulaire winsten; die van kleine kringen komen dikwijls niet eens uit de kosten. Dan is het veel sympathieker kringbladen gratis te verdelen. Dat biedt meteen een goede kans om de studenten precies op de hoogte te houden van wat er reilt en zeilt in hun kring.

Boer

Floreat heeft dan weer een heel andere methode om zich met de serieuze dingen des levens bezig te houden. *Floreat* nummer 2 bevat 12 bladzijden over Coens en het dekreet, maar dan wel grotendeels in de bekende *boertige* stijl. Op de cover treffen wij bijvoorbeeld een karikatuur van onze minister aan, terwijl hij druk doende is met het achterreid van een koe. Maar daarnaast vinden we er ook een vier bladzijden lange genuanceerde tekst over het dekreet, en een vlammend betoog van preses Charel over dezelfde materie.

Floreat kan al bij al echt wel met onze goedkeuring gaan lopen, al was het maar vanwege hun verregaande no-nonsense attitude. Bovendien krijgen ze hun boekje goed vol, iets wat van het *Newtonneke* en het *Merkatorke* niet echt kan gezegd worden. Die boekjes bevatten de aan kringbladen eigen smeebeden voor tekst, met in het *Newtonneke* van december zelfs de plechtige belofte alles te publiceren. Maar helaas, in het februari-nummer kunnen we vaststellen dat deze oproep weinig gevolg heeft gehad. Nochtans moeten we toegeven dat de lay-out sober doch verzorgd is, alhoewel er wel erg opvallend naar gestreefd wordt zo weinig mogelijk tekst op een blad te krijgen.

Bij het *Merkatorke* is de lay-out wel de laatste van de zorgen. Het gebrek aan

WERKBIJEN - In de bijenkorf van de Veto is het zoet vertooven. Vrolijk ronkende computers. Saamgerold voor de zetmachine, de spinnende printer. Behendige vingers strelen de toetsenborden. In de knusse donkere kamer broebelen wonderlijke preparaten. Geleid tegen de gloeiende lichtbakken, het perfecte eindresultaat onzer kunste. Het idyllische tafereel wordt overgoten met bierjes van de beste brouwerijen, men hoort er muziek als kwam hij rechtstreeks van d'engelen. Daartussen zoemen de ijerige bijen vrolijk tegen elkaar op. Ze zijn de druk in de weer: lezen, schrijven; typen, saven; zetten, flitsen; knippen, snijden; lijmen, plakken; schetsen, afwerken; ontwikkelen, rasteren. De bijenkoningin vliegt er statig tussen, met wapperende haartjes en gehuld in een mystieke rookwolk. De nieuwelingen zoemen er wat onwettig bij, maar worden door de menigte habuities entoesiaast aangemoedigd en met goede raad omstuwd. Na korte tijd vinden ze hun plaatsje in de raat en produceren evenveel zoete honing als ieder ander. Wil je ook als zebij, fotobij, schrijfbij, plakbij of tekenbij opgenomen worden in de grote Veto-familie? Vlieg eens binnen in onze korf, 's Meiersstraat 5: 't is daar als in je zoetste dromen.

tekst is daarentegen nogal akuit. Als dan naar aloude schoolkrant-metodes moet gegrepen worden, hoeft het voor ons eigenlijk niet meer. Alhoewel, je komt natuurlijk altijd allerlei dingen te weten. Wist je bijvoorbeeld dat "Luc (assistent) als hij vieze goesting heeft, maar naar Monique (bibliothekaresse) hoeft te belen"? Nu weet de rest van Leuven dat tenminste ook. Wist je trouwens dat het *Merkatorke* in zijn novembernummer gewoon drie bladzijden uit Knack fotokopieerde?

Dan houden wij toch meer van het eigen werk van *Floreat*. Dat blad heeft dan ook alles om eenvoudigheid te garanderen: alle auteurs schrijven in een sappig, aan nestgeuren reminiscerend

taalje en hebben bijwilen geheel uit varkensdarmen bestaande visioenen. We kunnen het dan ook niet nalaten tot slot te citeren uit het artikel *Great Balls of Fire*. Deze is een mooie: "Als ge niet direct den afwas doet, bel ik naar de paus en die zal dan een liedje van Clouseau komen zingen totdat uw hersens ervan ontploffen." Jaja, beeldrijke taal, dat wel; een alinea verder wordt trouwens

"iemand zijne kop eraf geklopt met een barkruk". En tenslotte nog deze wijze raad "Ge moogt niet zoveel blokken want daar krijgt ge ne waterkop van en als ge dan naar den dierentuin gaat, zal er men olifant jaloers worden en die zal uit zijn kot springen en u helemaal platstampen."

Jan Bosteels

Alfaset LASERPRINTWERK

Je tesis, seminariewerk of paper fraai afgedrukt op laserprinter.

Breng je diskette binnen bij Alfaset cv, de specialist in MS Word en

WordPerfect. Snelle service. Lage prijs (10 fr. per pagina).

Kom eens langs. 's Meiersstraat 5, Leuven (1e verd.)

open van 13.00 tot 18.30 uur

016.220466 (advertentie)

Moeders van Dito Dito in het Stuc

Frustraties in een soap-opera

B ejaarden willen zich het leven wel eens draaglijk maken door oude koeien uit de sloot te halen. En waar kan dit beter gebeuren dan op het traditionele verjaardagspartijtje van Bertha in het al even traditionele buitenhuisje, georganiseerd door haar vier beste vriendinnen? Op het eerste zicht lijkt het leuk, maar wanneer alles een beetje uit de hand loopt, zit men als genodigde serieus de haren uit zijn hoofd te plukken. Voor de toeschouwer is dit een geluk bij een ongeluk. 'Moeders' is een komedie geschreven door René Eljon, eks-Maatschappij Discordia akteur en wordt gespeeld door Dito Dito, die in het verleden al 'Van Wagner' brachten. Deze voorstelling is te zien in het Stuc op 8, 13 en 14 mei.

Op het podium staan vier stoelen, waar de vijf moeders afwisselend plaatsnemen. De vijf personages zijn allen uitgedost in rood-witte Vichy gewaden, voor ieder van een aparte snit voorzien. Zo vormen zij eigenlijk het sprekende behangpapier van het dekor, een idem dito Vichy wand. Deze huiselijke sfeer blijft men gedurende het hele stuk behouden. Zo is het bijvoorbeeld normaal dat we op de hoogte gebracht worden van de sokkenhistorie en onderhouden worden met een melkintermezzo.

Ratelen

Fervente soap-opera kijkers zullen zich waarlijk amuseren met de oppervlakkige praat en de perikelen allerhande die uitgesponnen worden, perikelen die waarschijnlijk alleen voor dit hypochondrisch volkje interessant zijn. Meer dan socio-babble debiteren en kritiek leveren, weten ze niet te doen. Zo zijn de vief dames wel eens krengierig tegenover elkaar, zeker als het om de verdediging van hun eigen belangen gaat. Het andere moment zijn ze dan weer overbekommerd, zoals overtu-

gend vertolkt wordt door Tien 'Au, nou, wat nou' alias Mieke Verdin. Er wordt een helse zoekactie op touw gezet voor Emma (gespeeld door Bart Meuleman), die haar ring verloren is. Het gewekelaag van Han (Jolente De Keersmaecker) die kampt met een steeds 'onverwachts' opduikende hoofdpijn is zo typisch dat het wel zijn komisch impact heeft. De zielige Lied (Guy Dermul) is aandoenlijk.

Veel fysieke actie is er niet, noodzakelijke attributen en handelingen blijven achterwege. Men fikseert zich volledig op het verbale spel. Door enerzijds spitsvondige grapjes en anderzijds repetitief geratel tracht men de lachers op de hand te krijgen. Daar het om de reinste banaliteiten gaat, slaagt men daar niet altijd in. Soms wordt het zelfs zenuwslappend, en vraag je je af waar men de loze gesprekken in godsnaam blijft vandaan halen.

Ook worden woorden alsikken en bougies uit de oude doos getoverd en een Duits melodramatisch deuntje is ook van de partij. Het plot van het stuk mag men zelf proberen te ontdekken in de waterval van woorden.

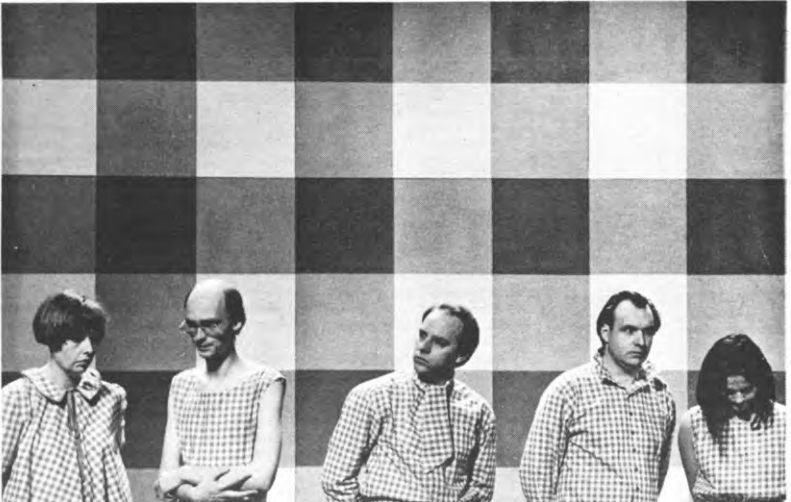
Gelukkig gaat het stuk naar het einde toe in een stroomversnelling, vooral geactiveerd door Bertha (Willy Thomas), spilfiguur van het stuk. De vier andere moeders proberen haar op deze heuglijke verjaardag naar best vermogen te behagen, maar om verscheidene redenen gaat dit de mist in. Een puffende Emma, die na een vervaarlijke fietstocht zonder gebakjes komt aandranden, zorgt voor wat heisa. Zelfs het kado dat de vriendinnen in petto hebben, ligt voor de 67 jarige Bertha nogal moeilijk. Uiteindelijk borrelen Bertha's ingewanden op

als een vulkaan en de lavautbarsting is dan ook intens. Haar tirades zijn in combinatie met de ontzetting van de anderen een mooi schouwspel. Willy Thomas, die als Bertha het laatste de Bühne opstapt omdat 'ze' haar gebit nog aan 't poetsen was, is als getormenteerd kring aangrijpend. Als toeschouwer vindt men het een hele opluchting te weten dat Bertha met frustraties opgeza-

deld zit en dat ze grillig gaat exploderen.

De voorstelling is een spiegel. Wie kent niet het beeld van de zorgelijke grootmoeder in een krisissituatie, die zich hoognodig op haar naasten moet afreageren. De geridiculiseerde voorstelling hiervan zorgt voor aangename momenten en is vooral zeer moeders.

Leen Eelen

In de nacht van zondag 28 op maandag 29 april bedekten leden van Gerold in zes steden militairistische monumenten. Hun aktie kreeg nauwelijks weerklank in de pers. (foto Gerold)

Lichte straf voor Peter Claes

Roepen in de woestijn

Eind november (Veto 10) praatte Veto met twee aktievoerders van 'Gerold' (Gewetensbezwaarden reageren tegen ongrondwettelijk langere diensttijd), Peter Claes en Stijn Suijs, over hun weigering om vervangende burgerdienst te verrichten. Toen al stond vast dat de militanten van Gerold een gerechtelijke vervolging boven het hoofd hing wegens desertie. Vorige week vrijdag viel de eerste uitspraak in wat wel eens een lange rij van processen zou kunnen worden. Peter Claes werd door de Korrektoenele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot de milde straf van acht dagen effectief.

De dienstplichtigen die zich gegroepeerd hebben in 'Gerold' zijn geen 'totaal-weigeraars' in de traditionele zin van het woord. Ze weigeren immers niet elke vorm van dienst aan de Staat omdat ze die organisatievorm zelf in vraag stellen. Als gewetensbezwaarden stellen ze zich fundamentele vragen bij de vervangende burgerdienst: die is niet meer dan een uitlaatklep om lastige jongens te neutraliseren door ze in een of andere organisatie te droppen. Zo wordt geen afbraak gedaan aan de militaire structuur en logica zelf. Volgens 'Gerold' moet daarom dringend werk gemaakt worden van een volwaardig alternatief voor de legerdienst, dat op lange termijn het leger overbodig maakt.

Zo'n alternatief is 'sociale verdediging', zoals die uitgewerkt wordt door onder andere VUB-professor Niezing. Sociale verdediging is een verzameling voor geweldloze vormen van verweer, niet alleen tegen buitenlandse agressie en staatsgrepen, maar ook ondemokratische maatregelen en het militarisme zelf. Daarvoor moet de bevolking opgeleid worden in kollektieve aktievormen, burgerlijke ongehoorzaamheid en eventueel zelfs sabotagetechnieken. Dergelijke vormen van verdediging zijn bovendien efficiënter dan militaire: ze zijn doeltreffender en maken minder nodeleze slachtoffers.

De leden van 'Gerold' besloten om konsekwent hun visie op de dienstplicht in de praktijk om te zetten. Peter Claes weigerde sowieso om met zijn burgerdienst te beginnen, Peter Lombaert nam na 12 maanden zijn ontslag en Stijn Suijs na 15 maanden. Drie anderen volgen tijdens de uren van hun burgerdienst een opleiding sociale verdediging. Claes, wiens dossier als eerste bij de procureur terecht kwam, was ook de eerste die effectief vervolgd werd. Na een reeks zittingen werd dan op 29 maart van dit jaar de pleidooien aanhoord.

Daaruit bleek dat de verdediging meer dan sterk in haar schoenen stond: Claes weigerde wel om zijn burgerdienst te doen, maar deed al twee jaar vrijwilligerswerk bij Amnesty International. Het pleidooi van Claes zelf was bovendien ijzersterk en gaf aan dat een eventuele gevangenisstraf hem niet snel tot andere gedachten zou brengen. Het Openbaar Ministerie was blijkbaar ook onder de indruk van de sterkte van de verdediging en eiste slechts de minimumstraf van twee maanden.

Bovendien bleek dat Peter Claes kon rekenen op een sterke aanhang: een twintigtal politici (VU, SP en Agalev) en nog veertig andere bekende Vlamingen ondertekenden een verklaring waarin ze hun solidariteit met Claes en met de eis voor een sociale verdediging betoonden. De oproep aan de politici paste in de strategie van Gerold om aan de zaak een politieke lading te geven: volgens de verdediging was de desertie van Claes een politiek misdrijf en kon dus niet voor een korrektoenele rechtbank worden gebracht, vermits het om het Assisenkwesie ging. Daarom had de verdediging ook een aantal politici en andere personalia opgeroepen als getuigen. De rechter weigerde echter hun getuigenis te aanhooren.

Afgelopen vrijdag bleek dat ook de rechter niet ongevoelig was voor de morele sterkte van de beklagde: hij veroordeelde Claes tot slechts acht dagen, dus minder dan de voorziene minimumstraf voor desertie. In de motivatie werden de argumenten van de verdediging grotendeels aangenomen, behalve de claim dat het om een politieke zaak ging. Volgens Suijs erkende de rechter echter wel impliciet dat de zaak Claes een politieke dimensie

heeft: in het vonnis (dat we nog niet konden inzien) zou alleen geargumenteerder worden dat een *alleenstaand geval* niet volstaat om het dossier voor Assisen te brengen. Als die interpretatie van het vonnis inderdaad mogelijk is, kan dat belangrijke gevolgen hebben naar de toekomst toe.

Iedereen was blij verrast door de zeer milde straf van de rechter. Peter Claes zelf komt daardoor wel voor een moeilijke beslissing te staan: stelt hij zich tevreden met de gunstige uitspraak of gaat hij om principiële redenen in beroep? Belangrijk voor deze beslissing is uiteraard wat de precieze precedentwerking is van de uitspraak en of Binnenlandse Zaken Peter Claes nogmaals oproept om zijn burgerdienst te verrichten. Bij vroegere, analoge gevallen kwam er telkens een tweede oproep, maar toen was de straf niet zo licht als nu. Advocaat Frans Smeets van de verdediging tastte zaterdag dan ook nog volledig in het duister omtrent de verdere afloop van de zaak: "Ik ga deze week met Peter praten over een eventueel beroep. De beslissing ligt bij hem. Het kan natuurlijk ook zijn dat het parket zelf ondertussen al beroep heeft aangekondigd. Als het bovendien zo is dat uit het vonnis een impliciete aanvaarding van de politieke dimensie blijkt, zou dat een echte doorbraak betekenen voor de sociale verdediging."

Het is echter maar de vraag of de politici staan te springen om een opleiding sociale verdediging ook wettelijk mogelijk te maken. In een eerste telefonische reactie is Hugo Coveliërs (VU en mede-ondertekenaar van de steunoproep voor Peter Claes) hierover vrij

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal - 1. Republiek in de Sovjet-Unie 2. Blauw gas - oudromeinse munt - Chinese rekeneenheid 3. Levenskiem - insekt 4. Zittenbijver 5. Zoogdier - gerief 6. Europeanen - wezen met lichtgevende vinger 7. Vermanende toespraak - kentekens op Nederlandse vliegtuigen 8. Vervoersmiddel dat moeilijk te stoppen is - afgemat 9. Cerium - liefdesuiting 10. Vocht.

Vertikaal - 1. Berglandschap in Voor-Azië 2. Enorm groot gebied - roem 3. Op die wijze - onberispelijk 4. Jodenhater 5. Eenogige zwerfuit die Walkure - geestelijke 6. Ruw, ruig - zilver 7. Oude paramilitaire organisatie - land waar turf gegraven wordt - uitroep van verwondering 8. Maakt verliefe geluidjes - Chinese vermicelli 9. Reeds - selenium - rivier 10. IJdelheid, vergankelijkheid.

pessimistisch: "In onze zagezegde democratie heeft het militair-industrieel kompleks een zeer stevige machtspositie. Ik verwacht dan ook dat zij zich met alle middelen zullen verzetten tegen de sociale verdediging. Nu al kijken ze met argusogen naar de burgerdienst. Binnen een partij als de CVP is hun invloed niet te onderschatten."

Maar ook de politici die zelf openlijk hun steun betuigen aan Peter Claes staan niet te springen om hun handen vuil te maken aan de eis van een alternatief voor het leger. Paul Pataer (SP-kamerlid): "Het argument dat het om een politieke zaak ging is niet meer dan een klassieke strategie in de rechtspraak om het dossier voor Assisen te krijgen. Ik vond de eis niet echt gegrond: Claes deed gewoon iets wat niet door de wet wordt toegestaan. Daarom vind ik de uitspraak des te merkwaardiger. De uitspraak kan wel een aanleiding zijn om de politici die zich met de zaak bezigielden rond de tafel te gaan zitten. Er zijn echter nog geen concrete plannen: men zal ons eerst stevig achter de veren moeten zitten."

Ook Hugo Van Dienderen (Agalev) lijkt niet bereid om persoonlijk zijn verantwoordelijkheid op te nemen: "In het verleden diende ik al een paar amendementen op de begroting van landsverdediging in om een deel van het budget te reserveren voor sociale verdediging. Ze werden stuk voor stuk verworpen. Ik denk dat het nu in de eerste

plaats aan de VU is om te bewijzen dat ze als regeringspartij konsekwent genoeg zijn om iets aan het probleem te doen.

Misschien heeft men bij de Volksunie wel oren naar de aansporing van Van Dienderen? Coveliërs: "Ik zal ervoor ijveren dat de VU de eis voor een opleiding sociale verdediging in het verkiezingsplatform opneemt. We zullen alleszins een punt maken van de ongelijke diensttijd voor miliciens en gewetensbezwaarden. Ondertussen ben ik persoonlijk bezig met de theorieën van Niezing: misschien komt er op basis daarvan nog wel een wetsontwerp. Er is echter nog geen concreet overleg met andere partijen. Bovendien ken ik in de CVP niemand die met die problematiek begaan is."

Het is symptomatisch voor de Belgische partitatie dat politici van verschillende partijen die samen eenzelfde initiatief steunen, elkaar nadien niet kunnen vinden voor een wetgevend initiatief. Zeker met de verkiezingen voor ogen kijken ze liever de kat uit de boom en wachten tot de andere de eerste stap zet. Ondertussen prijkte hun naam wel op een lijst van bekende Vlamingen die zich solidair verklaren met een idealist die de kastanjes uit het vuur haalt. Als hun enig antwoord op deze blindelings altruïstische inzet een hoopje realpolitieke overwegingen zijn, is er niets meer dat Gerold tegenhoudt om hun eisen met geweld kracht bij te zetten. Of wel?

Pieter De Gryse

Haar op je tanden?

Ben jij geïnteresseerd in het onderwijs aan deze universiteit, ben je begaan met de studentenbelangen, voel je wel iets voor medebeheer, ben je niet bang om de handen uit de mouwen te steken en schrijft een vergadering je niet af, dan ben jij misschien de ideale studententverenwoordiger. Kringraad, de raad van Loko die zich bezighoudt met de onderwijsproblematiek aan deze universiteit, verkiest immers in de maand mei studententverenwoordigers voor het academiejahr 1991-92. We zijn op zoek naar kandidaten voor volgende functies: □ 4 vertegenwoordigers voor de Raad van Internationale Betrekkingen (RIB). De vertegenwoordiger wordt ook lid van de Erasmus-koordinatoren-kommissie. Interesse voor de Luuvense en Europese onderwijsproblematiek is vereist. □ 2 vertegenwoordigers voor de Interfakultaire Kommissie voor Aggregatie (ICA), waarvan 1 uit de positieve wete-

schappen en 1 uit de humane wetenschappen. Ben je student aan de KU Leuven dan kan je hiervoor solliciteren indien je voldoet aan volgende voorwaarden: 1. De kandidaten moeten in de loop van dit of vorig akademiejahr in minstens één zijttijd geslaagd zijn. Kandidaten voor Onderwijsraad moeten bovendien een jaar lid geweest zijn van een POK of fakulteitsraad. 2. Er wordt een gedegen kennis verwacht van de werking van de POK, fakulteitsraad, onderwijswerkgroep van je kring, presidium of Kringraad. Op basis van zo'n ervaring moet je grondig op de hoogte zijn van de problematiek inzake onderwijs en medebeheer in het algemeen, of je toekomstig werkingsdomein in het bijzonder. 3. Tenslotte moet je bereid zijn je funktie op te nemen volgens de geplengheden van Kringraad, dit wil zeggen: - als vertegenwoordiger word je ex officio lid zonder stemrecht van de Algemene Verga-

dering van Kringraad. Deze vergadering komt tweeweekelijks samen op vrijdagavond. Van de vertegenwoordigers wordt verwacht dat ze dit lidmaatschap opnemen met zin voor initiatief. - als vertegenwoordiger volg je van dichtbij het tot stand komen van de standpunten of de AV door bijvoorbeeld aktieve inzet in de werkgroepen. - als vertegenwoordiger verwoord en verdedig je steeds het standpunt van de AV van Kringraad naar de raad waarin je zeltel en omgekeerd breng je ook verslag uit van die vergaderingen op de AV (ook schriftelijk). - de vertegenwoordigers bereiden samen (zowel inhoudelijk als wat de te volgen taktiek betreft) de vergaderingen voor. Ook voor deze specifieke voorbereiding moet tijd kunnen worden vrijgemaakt. Wekelijks komen de vertegenwoordigers samen in een bureauvergadering. - een mandaat als vertegenwoordiger houdt ook admi-

nistatief werk in zoals het tikken van nota's en verslagen aan de raden. De verkiezing voor Akademische Raad vindt plaats op de Algemene Vergadering van Kringraad op woensdag 8 mei om 19.00 u in de konferentiezaal van het Pauskollege. Kandidaturen hiervoor moeten binnen zijn ten laatste op woensdag 8 mei om 15.00 u. De verkiezingen voor de andere raden vinden plaats op de AV van Kringraad op 17 mei om 19.00 uur in de konferentiezaal van het Pauskollege. Kandidaturen hiervoor moeten binnen zijn ten laatste op donderdag 16 mei om 17.00 uur.

We verwachten je entoesiaste schriftelijke sollicitatie met CV, motivering en vermelding van speciale kwalifikaties die voor Kringraad nuttig kunnen zijn op het sekretariaat van Kringraad. s Meiersst. 5, 3000 Luuven. Indien je solliciteert, dien je ook aanwezig te zijn op de AV waarop de verkiezing plaatsvindt.

Seghers en Iztok: de kenner en de kunstenaar

De uitbarsting van niet-officiële cultuur

Op 6 en 7 mei brengt het Stuc de try-out van 'Adagio', de nieuwste productie van eks-Rosas danseres Nadine Ganase. In deze voorstelling werkt zij samen met de jonge Sloveen Iztok Kovac, die enkele weken geleden ook al in het Stuc te zien was met zijn solo-project 'How I caught a Falcon'. In Kovac's geboortestreek manifesteert zich niet enkel een sterke politieke beweging, ook op cultureel vlak doen er zich markante ontwikkelingen voor. De aanwezigheid van een Sloveense kunstenaar in Leuven was voor ons aanleiding om op bezoek te gaan bij Iztok Kovac zelf, en vooral bij Slovenië-kenner Dirk Seghers, die tot voor kort werkte voor het Vlaams Theater Instituut (VTI). Momenteel is Seghers free-lance actief als akteur en muzikant, en als organisator van artistieke evenementen. Hij voelt een bijzondere affiniteit met de Sloveense subcultuur, en bij zijn regelmatige bezoeken aan de deelrepubliek volgt hij er de artistieke ontwikkelingen op de voet. Veto sprak met hem en vatte samen.

Sinds het grootste aantal Oostbloklanden een grondige staatsverval doorvoerden, laten steeds meer nationalistische bewegingen er hun stem horen. Zo ook in Joegoslavië, dat bestaat uit zes deelrepublieken. Vooral het kleine noordelijk gelegen Slovenië staat met zijn bloeiende industrie en zijn laag werkloosheidscijfer te springen om zich als economisch sterkste republiek los te scheuren. De hoofdstad van Slovenië is Ljubljana, dat niet enkel politiek belangrijk is, maar ook bekend staat om zijn Art Nouveau-architectuur. Voornamelijk één grote architect heeft zijn stempel gedrukt op de bouwkunst van de stad: Jozef Plecnik, een soort van Sloveense Henri Van de Velde.

Punk

In dit Art Nouveau-dekor ontwikkelt zich een erg interessante subcultuur, aldus Dirk Seghers. Reeds bij zijn eerste bezoek werd hij getroffen door de enorme artistieke bedrijvigheid in Ljubljana. Men beleefde er de naweeën van het *Titoïsme*. De kunstenaars van nu groeiden op in de sfeer van persoonsverheerlijking van Tito, wat samenging met een repressie van al wat alternatief was. Daar de enige toegestane stroming die van het 'socialistisch realisme' was, heeft de huidige kunst zich lange tijd enkel in de marge van de maatschappij kunnen ontwikkelen. De opkomst van de punk in het begin van de jaren '80 was een eerste uitbarsting van niet-officiële cultuur. Deze muziekvorm kwam overgewaaid uit West-Europa, waar hij rond 1977 zijn hoogtepunt kende. Dat in Slovenië Westerse beïnvloeding optreedt, is niet verwonderlijk. De deelrepubliek grenst aan Italië en Oostenrijk. In tegenstelling tot de inwoners van andere Oostblokstadten, zijn de mensen uit Ljubljana goed geïnformeerd: ze lezen buitenlandse tijdschriften en kunnen buitenlandse televisie- en radiozenders ontvangen. In vergelijking daarmee leven bijvoorbeeld de Moskovieten erg geïsoleerd.

Een van de belangrijkste punkgroepen die toen ontstond, was *Laibach*, die van bij haar bestaan op een parodiërende wijze zware kritiek op het *Titoïsme* uitte. De muzikanten speelden in militaire uniformen; tijdens hun optreden liepen er bloedhonden op de scène en werden er stukken uit Tito's toespraken *ge-sampled* op een erg agressieve manier.

In het kielzog van Laibach ontstond heel de beweging van de *Neue Slovenische Kunst* (NSK). De NSK was de voornaamste spreekbuis van alle alternatieve kunst in Slovenië. Als kollektief groepeerde zij podiumkunsten, schilderkunst en muziek. Volgens Dirk Seghers is de NSK kwa geest te vergelijken met het Brusselse *Kaaitheater* in het begin van de jaren tachtig. Schilders, muzikanten en teatermakers gingen samen projecten op het getouw zetten. Dit gebeurde ook in Slovenië. Laibach maakte muziek voor teatervoorstellingen van de *Nieuwe Slovenen*, terwijl de dekors geschilderd werden door de schilders van de NSK, die zich *Irwin* noemen.

In de NSK herkennen we een uitvergroting van een totalitair regime. Zowel in de structuur van de beweging als in de kunst die ze brengt, wordt de woordenschat van het totalitaire machtsapparaat overgenomen: een militaire hiërarchie en symboliek, een sterke bureaucratie. Door deze elementen op een ironiserende wijze te benaderen, uit de NSK haar ongenoegen over het autoritaire bewind.

Die kritische bedoeling is steeds aanwezig, alhoewel de ironie voor buitenstaanders niet

altijd even duidelijk is. Zo komt Laibach vaak neo-fascistisch over bij mensen die niet vertrouwd zijn met de kontekst waarin deze muziekgroep ontstond. De uitingen in teatervoorstellingen en in de schilderkunst zijn dan weer onduidelijk. Dirk Seghers haalt enkele voorbeelden aan: "Elk jaar wordt sinds de dood van Tito in heel Joegoslavië een boodschap aan de jeugd gegeven. De nationale overheid schrijft ter gelegenheid hiervan een wedstrijd uit voor grafici. Op het winnende ontwerp wordt een boodschap van Tito gedrukt, en deze affiche wordt over het hele land in alle officiële gebouwen opgehangen. Vijf jaar geleden wonnen de grafici van de NSK die wedstrijd. Veertien dagen na de verspreiding bleek dat de poster een bijna eksakte replica was van een nazi-propagandaposter. Het enige verschil met het origineel bestond erin dat het hakenkruis vervangen was door een vlammetje toorts. Groot schandaal, de ontwerpers zijn de gevangenis ingevlogen. In hun aanpak werd Tito gelijkgesteld met Hitler."

"Nog zoiets dat jaarlijks terugkeert is de estafetteloop van de jeugd door de zes deelrepublieken, een initiatief om de eenheid te symboliseren. Die er dus niet is. Met twaalf officieel erkende talen, drie grote godsdiensten, twee alfabetten en twee minderheidsgroepen - de Hongaren en de Albanen -, is Joegoslavië alles behalve één natie. De afdeling *design* van de NSK had voor die estafetteloop een fantastisch ontwerp gemaakt: een estafettestok in puur lood, waarmee men dus onmogelijk kon lopen."

Volgens Seghers werkt die ironie eveneens door in de organisatie van de groep. In de structuur van de NSK wordt de doorgedreven hiërarchie binnen een totalitaire staat gereflecteerd. De NSK bestaat officieel uit tien onderafdelingen, waaronder een afdeling voor *retoriek* en een voor *strategie*. Deze tien geleidingen zijn vertegenwoordigd in een *ideologische raad*. Hoewel NSK een vaste kern tellt van niet meer dan twintig mensen, weerspiegelt zij de hiërarchie van een autoritair machtsapparaat. Deze structuur wordt zo uitvergroot en log, dat ze niet meer werkt. En dat wil de NSK juist bewijzen.

Binnen de NSK vindt Seghers het werk van *Irwin*, de beeldende kunstenaars, het meest interessant. Zij hielden een grote tentoonstelling in Düsseldorf in de *Kunsthalle*. Voortdurend verblijft er een groepje van hen in New York, om zo aan een internationale uitstraling te werken. De kunstmarkt van schilderwerken, waarop de groep wil inspelen, is namelijk grotendeels in Amerikaanse handen.

Diversifikatie

Het werk van de Nieuwe Sloveense Schilders is bij uitstek eklektische kunst. Elementen vanaf de klassieke oudheid tot nu worden geïntegreerd: sociaal-realisme, pop-art, folklore, art-déco, konstruktivisme, surrealisme. De grootste deel van de makers ervan komt uit Trbovlje, een grauw industriestadje dertig kilometer van Ljubljana. Seghers merkt op: "Het is er ongelooflijk lelijk. De koolmijnen, de terrils komen dan ook geregeld terug als motieven in hun werk. De rode klei van de mijnwerkersstreek, de 'Red District', vind je op hun schilderijen. Ze steken hun doeken soms gedeeltelijk in brand of laten er bloed op druppelen."

Ook in de schilderkunst wordt de bestaande symboliek gemanipuleerd, waardoor heel nieuwe dimensies ontstaan. Zo krijgt Hitler op een bepaald schilderij bijvoorbeeld een Marxbaard toebedeeld. Opnieuw geldt dat de artistieke werken anti-totalitair zijn, terwijl er wel heel het jargon in verwerkt wordt, dat autoritaire regimes vaak gebruiken.

Tijdens de afgelopen vier jaar heeft het Sloveense artistieke landschap zich erg gediver-

sifeerd. Kunstenaars die hun eerste artistieke stappen binnen de NSK zetten, hebben zich van de beweging losgemaakt en werken aan eigen projecten. De NSK bestaat echter nog steeds, en vooral de Irwin-afdeling kent veel succes in het buitenland. Zij hebben reizende voorstellingen in de staten van Amerika en zijn zeer welgesteld. Sinds 1989 zijn er ook een aantal nieuwe productiecentra opgestart. Zo is er bijvoorbeeld het *Glej-teater*, dat kleinschalige projecten van jongeren begeleidt. Seghers is ook erg enthousiast over de culturele infrastructuur in Ljubljana: "Toen ik daar verbleef, trad *Miles Davis* er op. Tegelijkertijd, in een andere zaal, kon je de Nederlandse *Studio Hinderik* bekijken, terwijl nog ergens anders de *Dekalog* van *Kyszlowski* getoond werd. De tweehonderd duizend inwoners van de stad zijn over het algemeen enorm cultuurlief. Op de één of andere manier lijken ze zelf allemaal met kunst bezig te zijn." Ze nodigen ook graag buitenlandse groepen uit. "Deze worden in D-mark betaald, alweer een unieke situatie in het Oostblok. Normaal mag je als groep in Oost-Europa blij zijn met kost en inwoud."

Ook een aantal Belgische gezelschappen traden op in Ljubljana, en hebben sporen nagelaten in het Sloveense artistieke milieu. Jan Fabre was er twee maal, één keer met 'De Macht der Teaterlijke Dwaasheden' en één keer met 'Danssecties'. Deze laatste voorstelling werd door de Slovenen opgevat als een politieke metafoer: er is veel beweging op de scène, maar eigenlijk gebeurt er uiteindelijk niets. Seghers merkt voorts op dat één van Fabres belangrijkste kritici trouwens een jonge Sloveen is, *Emil Hrvat*. In het laatste boek over Fabre, met foto's van *Helmut Newton*, zorgde hij voor het grootste tekstgedeelte. Hij realiseerde voorts enkele producties en was de oprichter van een algemeen artistiek tijdschrift voor een breder publiek, *Takt*.

Niet enkel Fabre beïnvloedde de Sloveense kunstenaars. Seghers: "In februari '90 heb ik een uitwisselingsproject gedaan met Ljubljana. Aanwezig waren onder andere Wim Vandekeybe en Nadine Ganase (die deze week in het Stuc optreedt samen met de Sloveen Iztok Kovac, nvd). De nieuwe generatie dansers heeft veel van de woordenschat van Vandekeybe overgenomen: het vallen en het rollen, het naar elkaar gooien van betonnen blokken. Voor mij is de Belgische invloed in elk geval veel markanter dan invloeden uit andere landen. Doordat hun cultuur lange tijd onderdrukt geweest is, vinden de Slovenen ook dat er een soort geestesverwantschap bestaat tussen hen en de Vlamingen. Voor mij is de onderdrukking van de Vlaamse cultuur niet zo duidelijk, maar blijkbaar zien zij ergens parallellen. Tussen haaksjes: de eerste platen van Laibach zijn trouwens uitgekomen op een klein Brussels label."

Kovac

Zoals reeds vermeld, brengt het Stuc in avant-première de nieuwste productie van Nadine Ganase. Vroeger danste zij bij *Rosas*, nu treedt zij op met de Sloveense danser en choreograaf, Iztok Kovac. Deze laatste was enkele weken geleden reeds te zien met zijn solo-project, *How I caught a Falcon*. Kovac is een perfecte illustratie van het diversifikatieproces in het artistieke landschap van Ljubljana. Ook werkte hij als choreograaf binnen de NSK, nu gaat hij zijn eigen weg. In 'How I caught a Falcon' herkennen we een estiek die duidelijk minder politiek geladen is dan wat de NSK brengt. Kovac sluit politieke invloeden in zijn toekomstige werk echter niet uit. Hij wil in zijn voorstellingen ekspliciet uitbeelden wat hem bezig houdt. In 'How I caught a Falcon' zijn dat emoties op het mikrovak, zoals twijfel en liefde. In een volgende voorstelling kunnen eventueel gebeurtenissen op een makronivo de aanleiding zijn. Kovac beklemtoont dat in zijn werk de beweging altijd geleid wordt door gevoelens: "you can't have esthetic without ethic". Precies door die voortdurende eksplicitering van persoonlijke gevoelens schuilt er in zijn werk een zekere breekbaarheid en naïviteit. Volgens Kovac zijn het net die elementen die zijn productie geloofwaardig maken, omdat zij de toeschouwer raken.

De choreografie van 'Adagio' werd verzorgd door Nadine Ganase, zodat deze voorstelling kwa dansstijl waarschijnlijk weinig gelijkensissen zal vertonen met 'How I caught a Falcon'. De geslaagde combinatie van kracht en elegantie, die Kovac in zijn soloproject demonestreerde, kan echter als konstante fungeren.

Agna Smisdom

'Adagio', een ko-productie van het Stuc in een choreografie van Nadine Ganase, is te zien in het Stuc op 6 en 7 mei om 20.30 u. Nadine Ganase danst samen met Iztok Kovac, de muziek is van Trio Bravo.

